

Sygn. akt V KO 106/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **D. K.**

o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w L.

o sygn. akt III K (...),

zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt II AKa (...),

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 lutego 2020 r.

wniosku obrońcy z urzędu o zasądzenie wynagrodzenia za udzielenie pomocy prawnej w postępowaniu wznowieniowym,

p o s t a n o w i ł:

zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. H. O. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % VAT, za wydanie opinii o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie D. K. .

UZASADNIENIE

Wyznaczona w toku postępowania wznowieniowego zarządzeniem z dnia 15 stycznia 20120 r. dla skazanego D. K. obrońca z urzędu – adw. H. O. pismem z dnia 10 lutego 2020 r. (data wpływu) poinformowała Sąd Najwyższy o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie. Jednocześnie obrońca wniosła o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej oświadczając, że koszty te nie zostały zapłacone w całości, ani w części.

Wniosek ten, wobec wywiązania się przez obrońcę z urzędu z nałożonego na nią przez Sąd Najwyższy obowiązku, jest zasadny i znajduje podstawę prawną w treści art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tj.: Dz. U. z 2019 r., poz. 1513 ze zm.). Określając wysokość wynagrodzenia – za sporządzenie opinii o braku podstaw wniosku o wznowienie postępowania – kierowano się treścią § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 oraz § 17 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 18) oraz przepisem § 4 ust. 3 powołanego rozporządzenia, zgodnie z którym należna od Skarbu Państwa w takim wypadku opłata podlega podwyższeniu o stawkę podatku od towarów i usług. Sąd Najwyższy nie znalazł jednocześnie podstaw, aby w świetle przesłanek określonych w § 4 ust. 2 rozporządzenia określić opłatę w wysokości wyższej niż przewidziana w ust. 1 tego przepisu.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.